

“Ι Δ Α Σ,,

Και λυπόμουνα γιατί τήν τελευταία φορά πού ήρθε σπίτι μας έφρευα διαστική, και δέν κάθισα νά τήν δω. Τήν είχα άφίσει μόνη της στήν κουζίνα ως πού νά πήγγαινε ή άδερφή μου. Τότε ούτε τό πρότεξ, μα τώρα τό συλλογιζόμουνα επίμονα κι' όσο τό συλλογιζόμουνα τόσο μέ στενοχαροόσε.

— Μή μοιρόλογάτε! είπε κάποιος πού ήρθε τήν τελευταία στιγμή, στενός συγγενής τους, φαίνεται, γιατί ήμα τόν είδαν έξαλαν τίς φωνές. Μήν κάνετε έτσι... Μήν κλαίτε γιατί τής βραένετε τήν ψυχούλα της! κ' έσκυψε τρέμοντας νά φιλήσει τή νεκρή κόνοντις τό σκαυρό του μέ κατάνοξη.

Τήν πήγαν νά τήν ψάλλουν στόν προφήτ' Ηλία πού φινόταν από τό σπίτι μας μέ τά δέντρα γύρω. Και χάρηκα για τό Μαργαρίτι σαν είπε ο παπᾶς πώς εκεί πού πηγαίνει είναι τόπος χλοερός — γιατί τής άρεσε ή πρασινάδα — κι' έτι δέν υπάρχει λύπη και πόνος...

Έπειτα τή σήκωσαν νά τήν πάνε στό νεκροταφείο. Έμεις γυρίσαμε άπ' τήν εκκλησιά.

Γλήγορα έφτασαν τά ένημέμερα τής εκκταν κόλυδα, τα στόλισαν μέ αγάπη και τά πήγαν στήν εκκλησιά νά τή μνημονέψουν.

Τώρα τό Κατερίνι έρχότανε συχνότερα σπίτι μας, τό βράδυ ήμα ανάδαμε τό φώς. Μᾶς έλεγε μέ άπλότητα ιστορίες Σαντορινιές. Θυμόμαστε και τό Μαργαρίτι.

— ‘Ητα μου καίγεται ή καρδιά μου, έλεγε κ' έκλαιγε, ήμα υωρώ τά ρουχαλάκια της... Απόψε πάλι έλα τή νύχτα τή μάνα διαιρεούμουνα... Ξέρω κ' έγώ, πᾶς φοβάται άμοναχή;

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ

ΛΑ-Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Δάνειον 511200

Τιμή έκδόσεως:

ΡΟΥΒΛΙΑ 95 δι' όναιμ. κεφαλ. ΡΟΥΒΛΙΩΝ 100
Έξοφλητέον έντός 10 έτών,
άπηλλαγμένον παντός φόρου.

Σημερινή τιμή Ρουβλίου κάτω των Δρ. 1.70
Τιμή εις όμαλάς περιστάσεις » 2.68

Έγγραφα! παρά τή ΛΑ-Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΗ
Έν ΑΘΗΝΑΙΣ και ΗΕΙΡΑΙΕΙ

και παρά τούς Άνταποκριτάς αυτής έν ταίς
Έπαρχίαις.

“Όμως όλα αυτά τά σημάδια τής άπόλυτης και σαν άποφθεγματικής πεποθήσεως στό έγώ, όσο ξεμερώνει από βρθητερούς ούρανούς τόσο και σδύουونه. Η πεποθήση εκδηλώνεται τώρα πιδ σοφά και πιδ ανθρώπινα. Βλέπουμε στό τελευταίο έργο μιᾶ άλαστικότητα, πού άπλώνοντας άχτινοβολία πλατύτερη και πυκνότερη, τά δένει. όλα και τά έμφανίζει σαν όγκο σκέψης μονοκόμματο. Ο Ίδω: είνε άνθρωπος, άρχίζει: νά τό καταλαβαίνει. Αυτή είνε θαρρώ και του Διαδάτικου ή τελειότερη κατάσταση, ότκν μπορεί νά μιλεί, συντακτιζόντας μέ τή σοφία του, μέ τό κύτταγμα του τό δικπεραστικό και μέ τόν έραματισμό του άκόμα, τόν άνακμμένον από τό πάθος του, σαν κάποιον άμφιβολία, πού θά υπάρχει βαθειά του μιᾶ και είνε διαδάτικός. “Αν όχι για τίποτε άλλο, τουλάχιστο για τό έργο πού μιᾶ τό βρήκε και πού άτέλειωτο θά τό άφήσει, μέ όση βία και μ όση έντονότητα κι αν δουλεύει στό έργαστήρι του. Και είνε αλήθεια, πώς στόν τελευταίον ελληνικόν αιώνα δύο ή τρείς βλέπω πού νά δουλέψαν μέ τή μανία και μέ τήν όρμη τή δική του, πού νά τρέξανε τόσο στούς χέρσους δρόμους και στούς τραχείς άνήφορους τής σκέψης. “Ίστερα από τό έργο του “Όσοι Ζωντανόι», πού μιᾶ κατάστατη δέξεται ούποκαμενισμός, διαφεγγόμενη από τά έσω, τόν κάνει να φτάνει τήν πικρογνωσία, ο “Ελληνικός Πολιτισμός» μοιάζει κάποιον ψηλό ξέφωτο, πού του γίνεται κινούργιος σταθμός. Δέ μιλεί άπόλυτα πιά, δείχνει, άφίνει τή ματιά του νά πλανηθεί μακριά, δέεται, περιμένει, έλπίζει. Γίνεται ολύμπιος. Και σαν πλάσμα πού ήρε τό κέντρο του άυτουό του και τόν τρόπο του πώς ταριάζει σ' αυτόν νά σκέπτεται, γυρίζει γύρω-τριγύρω τόν προβολέα του. Δέν προσδιορίζει, άγγίζει έτσι, πού λές και περνάει πνεύμα τριανταφυλλένιας ζωής. Και ή αγανάκτησή του, σά μονοτή, βραειά ώρα πριν από τόν όρθρο, έχει διπλό τό χρώμα της. Και ή πλήξη πού περνάει σύννεφο πάνω από κάποιες σελίδες, βαθειά της έχει φώς ήλαρό. Δέ σώθηκεν ή έλπίδα. Θά ξαναζήτει ή έλλάδα. Κι άρχίζει ένκς βαθύς ρεμβατισμός. Κι ο έξεταστής κι ο γνώστης του κάθε ελληνικού, βυθίζεται στούς χυμούς της φυλής μανιακά, βγαίνει εξάλλωμένος από θύμιας κι από προσδοκίες κι άρχίζει νά ψιθυρίζει σιγαληνά, σά για τόν άυτό του, ένκ παράξενης γλώκας τροχούδι. “Βαρού άπό μέλλον» («Ελληνικός Πολιτισμός», κεφ. «Αριστοκρατία», σελ. 32) του φαίνονται όλα. Και τέτοια είνε. Για τήν ψυχή τήν προφητική, πού φέρνει στούς Σήμερα τά Αύριανά γεγονότα, τό διάστημα δέν έχει σημάδια. Σ' αυτό κάνει κύκλους άνετα, γιατί είνε δικό της τό διάστημα, γνώριμό της κι από τή πρωιτητερινή της ζωή κι από τή μαλλοόμενη. Και κάθε άνθος από ρίζες πού δέν ονομάστηκαν ούτε άνοιξαν άκόμα, και φέρνει φεγγαβολές από μέρες πού δέ ζωγραφιστήκανε ούτε στού νού, και τά σκορπάει: στα πόδια του κόσμου πού πεθαίνει από άπελπισία, γιατί βλέπει μόνο τήν τρεχόμενη στιγμή. Έτόια ή δύναμη τής προφητικής ψυχής, πού δέν είνε κάτι προσωρινό, μα κι αν περνάει, μένει στήν ιστορία της ζωής ώσαν στοιχείο. Θά λείψει άπό δω για νά πάει νά χτυπήσει και νά φανερωθεί κάπου μακρότερα, άδιάφορο μέ ποιά μορφή και σε ποιάν ώρα, μα δέ θά χαθεί ποτέ.

Αυτές τις αξίες κι άλλες ακόμη κλείνει ο «Ελληνικός Πολιτισμός», αν θελήσουμε να τον μελετήσουμε στο κέντρο αλλά και στο περιενομά του. Γιατί σε κάθε μεγάλο έργο το περιενομά είχε κείνο που αξίζει περισσότερο. Δηλαδή, ο κύκλος της φράσης, το βάθος της, ή σημασία της ή υπονοούμενη, ή ξυπνητήρια έννοιά της. Οι άνθρωποι δε διακρίνουν τα έργα, μα περισσότερο για να μαντέψουν τα κινήματα που δε γραφίκανε σ' αυτά, από δύναμη, του συγγραφέα, από ικανότητα του συνοπτικού, ή ως ακόμη κι από αίσθημα έρωστικό. Να τους κάνει να τον λυγτρούν και να τον περιμένουν.

Στο σύνολο του το έργο αυτό, λίγο ζεστό και πλαστικό, ύψασμένο με υλικό διάκρισης, δείχνει Θεολόγο—Ποιητή που βλέπει απέραντα. Γι' αυτό και η έμφρογγή του μου φαίνεται κάτι πέρα απ' το συγκαρινά κατορθωτό. (Οποιοσδήποτε έρωστικό να θεμελιώται, αυτό θα ρωτήσει κι αυτό θα συμβουλευτεί. Έλληνισμός όχι ούτοιακό μα πραγματικοποίησιμο. "Ας είνε ίδεατός ο κόσμος του. Στιγρίζεται σε ζυ, υπάρχει. Και κάτω απ' τους ανθρώπους που ύψωνονται και σκαλεύουν σε ήριστοφίρα" όράματα, βλέπουμε τη χειρονομία μιας υπολογισμένης τοποθέτησης. (Ο Ίδωσ είνε φυσιολογική διάκνωση. Οι έξέμοροι συλλογισμοί δέν του στέκουν. Γι' αυτό και συνειδητός είνε ο έπικτητισμός του, ντιμένος ύπόστατη ζωής που έλο έρχεται. "Ω, να μπορούσταν να ίδουν περισσότεροι με τα βραχιά μάτια του Ποιητή το κρυφό σάλλαμα της φύλης. Πόσο πρόθυμα ή άνακτορημπόνονταν για να υπάστουν την ξερή φύση. Και η ζωή που θα πλημμυρούσε για όλους, μόνο κείνη, θά τους έλεγε σε τι χρειάζεται των λίγων δυνατών ή ζωή. Ηερπάτημα δίχως σκοπό δέν ξήζει και είνε να το βραυέται κινείσ.

Από τον κύκλο της δημιουργίας του ο Ίδωσ έξείχει πλάσμα ήριστοκρατικό κινούμενο σε άπλυτη μοναξιά. Καθαλλάρης είτε κομμωτήης είτε άεροναύτης είτε πείος διαβαίνει τον κόσμο, μόνο του πάντα, τόσο ώραία μένος του και τόσο μελαγχολικά. Ξέρει πώς, ο άνθρωπος γοντροκεφαλιάζει και στομύνει μέσα στο πλθος. Καλό κι άπικριτικό είνε να γνωρίσουμε τους ανθρώπους. Μα άφου του, γνωρίσαμε άρεκά, έσο για να μαντέψουμε τη συνέχιά τους, να άποτραδηχτούμε στην έρημιά μας. Ψήλλ σε βράχο, πλάι σε θάλασσα, βχεται σε κουβάλα, ή στο κούλο πτερό του άερα, άδιάφορο. "Όπου μάς άράται κι έπου κίτικόνμαστε καλήτερα. Τότε ή άκούσουμε τη στιγμή να σπάει στη χαλύδωνη πλάκα της κίνωσότητος και να διαλύεται στα τυστατικά της. Τότε θα φάσσουμε στην πηγή μας και θα μιλήσουμε μ' αυτή. Κι αυτή θα μάς πει πώς είνε ήρωλο να περνάει κανείς άνάμεσα στους σκοτεινιασμένους ουρανούς της ανθρωπότητας σε μετέωρο. Γυρτός επάνω στον έκυτό του ο Ίδωσ από τη στιγμή που γεννήθηκε, δέν κάνει άλλο παρά να ακροάζεται την πηγή του. "Όμως όχι πάντα ήρωικά. Γιατί ή φωνή αυτή, τενώνοντας την ψυχή και δίνοντας της ταχύτητα αυξάνόμενη, τρελλή, μηχανική κατά το μεσοάνημά της, μάς υποβάλλει ταυτόχρονα και το συνκίστημα της παρκαμής που θα ρθει με μέρα. "Ετσι, σάν παράλληλα χραζόνται μπροστά μας οι δυο μοιρχιοί δρόμοι κι ενή τρέχουμε άκόμα, σερκωμένοι θείες παρκαυθήσεις, βλέπουμε και το νυχτωμένο δρομάκι που θα κατεόουμε, άδειο, θυτισμένο κι άνημπορο. "Ο Ίδωσ θα ήθελε πάντα να μπορεί. Θα ήθελε με την πνοή του να δίνει άνοιγμα κατά αύξηση άτέλειωτη. "Όχι για να ζήσει, μα για να νοιώθει πώς

περνάει άδιάκοπα. Και νοιώθοντας έτσι, να βιάζεται και να δημιουργεί. "Έξήλιτα κουρασμένος, μοιάζει με μελαγχολικά πνεύματα του δαίμονος, που κάτω προτομαζόνε την έρχόμενη ήμέρα. "Από τέτοια μυστικώπικη πλούτη, γεμάτος και με όλου του κόσμου τα χαλάσματα μέσα του, παλεύει άδιάκοπα με τον έκυτό του και με τα τριγύρω. Τον άναγκάει μόνο ή φύση και ή πεποίηση, πώς σράζοντας ή άγωνία του, δέν μπορεί παρά να ριζοβολήσει με μέρα. Τον πιρκώνει μόνο, δίχως να θέλει να το δείξει, πώς ή μοιρα, στο κεφάλαιο της ζωής της διαρκείας, τελειώνει για όλους το ίδιο. Τη βλέπει την κίνωια τελεία ο Ίδωσ και τυχνά σάν να θέλει να τη σπρώξει μακρότερα. Στο διάστημα όμως του διάβα του, που είνε έντονο και όρημητικό, σά να θέλει να δώσει ύπόδειγμα ανθρωπίνης ταχύτητας, έλο διπλά άναδύσονται τα σέυματα και τα νερά. Και στη μέση αυτός και περιεργός να δοκιμάσει τις δυο μεγάλες του ύπικροτοϋ καταστάσεις, τότε τραβά κατά τη μίαν όχτη και πάτε κατά την άλλη. "Αισθάνομαι σάν πεθαμένος που περνάει άνάμεσα στους ζωντανούς. ("Όσοι ζωντανοί", Κερ. Διαλυμένο: Στοχασμοί του Περιπατητή, Σελ. 16). Και ύτερα: "Σάν να ήταν άνθρωπος κίνωιος... ("Όσοι Ζωντανοί", Κερ. Διαλυμένο: Στοχασμοί του Περιπατητή, Σελ. 16). Και άλλες ακόμη φράσεις, που δείχνουν το λυτρωμό του από την άγωνία της έρημερότητας και τη μήξη του με τη γενική ζωή. "Θά ήμουν σάν τον κόμα έγώ, και σάν τον άνεμο και σάν τον βράχο. Δέν είμαι άνθρωπος... ("Όσοι Ζωντανοί", Κερ. Πρωτινό Συναπάντημα, σελ. 10). "Όμως δε λησμονεί ούτε τότε τον έκυτό του και το όραμα της κίνωιότητης. ("Όσοι Ζωντανοί", Κερ. Δημοτικισμός, σελ. 22). Μα πάλι κουράζεται στα πλατύ νερά και ξαναγυρίζει στο κέντρο του, που έχει κάτι το στερεό. "Ενωιώθε μονάχα το φτωχό άτομο του και τη ζωούλα του... ("Όσοι Ζωντανοί", Κερ. Αεξαντινισμός, σελ. 54). Να οι δυο κύριες καταστάσεις του Ίδωσ που πλάθουν το ένικιο του. Να οι δυο μεγάλες πνοές, που όρμώνας με κημπύλη προς τους βυθούς, μαζεύουν και τινάζουν ψηλά τις άγριες και ζωτικές όμορφίες του. Η αντίφαση που βράζει μέσα του, έτσι συνειδητά τοποθετημένη στο έργο του, φαίνει να δώσει φιλοσοφικό συμπέρασμα, όσο κι αν δε φαίνεται σκοπός του συγγραφέα. Και το πλατύ του ταλάντευμα άνάμεσα σε δυο πόλους πηγμένους από ριζικά αντίθετα κίτια, κάτι τέτοιο μου λέει: Στο έσωτερικό του κινούμενου με άνοιχτά μάτια ανθρώπου, πάντα θα ύπάρχουνε δυο έστιες. "Από το θάνατο προς τη ζωή κι από τη ζωή προς το θάνατο. Στη μετ θα λυώνει και θα ξαναπλάθεται, ετι θα βγαίνει δημιουργημένο από την άλλη. Σάν πηγές αντιμαχόμενες, θα δουλεύουνε γεννητικά. Μα μήπως ο κρυφός πόλεμος δέν άπλώνει γύρω το κάθε ζωτικό λουλούδιμα; Πάντα θαρρώ αυτές οι δυο αντίθετες καταστάσεις θα ίσορρόπησαν στα έγκικα των Δημιουργών. "Όσο εκδηλώνονται μονόχορδα αντιπροσωπεύουν τη μετ μεριά της φύσης, για αυτό αληθοφάνεια θα έχουν στο έργο τους, επιφανειακή άξια θα τους χαρακτηρίζει και τη ζωή τους θα την περνάει στενά. "Ο Ίδωσ, έφέροντας να προβάινει από το ήμερο πώς των ανθρωπίνων, κατά το πελίγημα μιας υπέρτερης κατάστασης, γεμάτης έξερση, να πλατύνει και να στενεύει, να χωράει στη μονάδα και να ξεχειλίζει από το σύνολο και παίζοντας έτσι σκληρά τον έκυτό του, ύψώνεται φύση άξιοθύμαστα δυνατή, από κείνες που έρχονται στην

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχρήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : στο «ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

Όδός Ἀκαδημίας 40

Συντηρημένη χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σε όλα τα κτίσματα και πουλιέται 10 λεπτά το φύλλο.

κόσμο με σύμβολό τους τη σημαία του αντιρρητισμού. Πάντα μπροστά, ακόμη πέρα, έτρω κι αν κολυμήσουμε στα δάκρυά μας. Τι σημαία έχει ο πόνος και το λίκνισμα της στιγμής; Σκοπός μας πρέπει να είναι πώς ανάμεττα από όποιον κατάστασή μας να φτάνουμε μικρότερα. Κι άχρηστα τον άκοιμο να ρωτάει με αγωνία, σε στιγμή που πρέπει να δοκιμαστεί ή άποχή του στη φωτιά: «Ήσαι, ψυχή μου, έντονη; Η ψυχή δέν άπαιτείται. Μας κρίνει μόνο ν' άκούσουμε το χτύπο των χρυσών χεριών επάνω στον άρχαλειό των έργων...

Γι'αυτούς ανθρώπους έχει άρνητική διάθεση. Τους βρυσέται, τούς συχαίνεται, τούς περιφρονεί. «Μ'ένα κεντρί θά τούς κεντρίσω, μ'ένα κικμισίκι θά τούς χτυπώ...» (Όσοι Ζωντανί, Κεφ. «Δημοτικισμός», σελ. 21). Και άλλος: — Μά εγώ δέν άγαπώ τούς ανθρώπους... (Όσοι Ζωντανί, Κεφ. «Σύντροφος και Συνεργάτης», σελ. 12). Αν μπορούσε, σε κάποιες στιγμές άκράτητης άδείας του, θά τούς έξερχνίζε. Βρυσέται όταν τύχει να ρθει κοντινέρά τους, τρώγεται, βιαζέται, άπογορευτέα. Συχνά τού έρχεται να πνεύσει σάν παρωμένος βορριάς και νά τούς κοκκαλώσει στη θέση τους. Κι όμως πόσο τού χρειάζονται. Τάχα αυτοί, με τό να κουνιόνται νοθηρά στους χαμηλότοπους, δέν τούδειξαν την άπόσταξη που μπορεί να υπάρχει ανάμεττα δυο πλασματων γεννημένων κατά ίδια χημική ένωση; Ακριβώς γι' αυτό πρέπει ν' άγαπάμε τούς ανθρώπους, όποιοι κι αν είναι. Οι κοντές ζωές μας άνόδουνα τη δίψα της περιπλάνησης. Με τό να φανταζόμαστε πολιτείες άπάτητες, τρέχουμε, και τό τρέξιμο μας πλατάνει τό στήθη και ή μία μανία πάνω στην άλλη, μάς κάνει καταχτητές. Και ή φωνή τότε τινάζεται σά ρομφαία, σφυρηχτή και βροντερή και φλογισμένη και δαιμονισμένη. Και τότε νοιώθουμε τό υπέρτατο θέληγητρο, ν' άκούμε μόνο τη φωνή μας εκεί που όλα σωμαίνουσι. Κι οι άνθρωποι τότε έρχονται σάν πρόβατα που τά τραβάμε από τό σκοινί. Νά τί χρειάζονται οι άνθρωποι. Νά ζούνε για νά είναι ή άκόλουθία μας. Νά ζούνε για νά τούς βλέπουμε να περπατάνε στο φωτεινό μας ρεύμα. Για νά μάς δίνουνα χάρεις εγωιστικές, όσο κρίνουν, μά νά ζούνε. Και νά τούς άγαπάμε γι' αυτό. Οι έξουσιαστές; πρέπει να χουνε στιγμή μες που να λυγίζουνε. Τότε τούς άξίζει να έξουσιαζούνε κι άλλος. Άλλοίωτικα μένουνα έξουσιαστές στο τυπικό περισσότερο. Ανάμεττα Σκέψης και Ένέργειας, όπως θέλει τη ζωή ο Έξας, (Όσοι Ζωντανί, Κεφ. Σκέψη και Ένέργεια», σελ. 56) τί θά πει: «Η σκέψη, νά φτάνει κόσμους, ιδεολογίες, φιλοσοφίες και ή ένέργεια νά τούς έφαρμόζει. Μά αν δέν δικταλλούμε συμπληρητικά για τούς ανθρώπους, κατά ποιό τρόπο θά ενεργήσουμε επάνω τους; Και τό ξεδίπλωμα τού στοχασμού με κάνει: νά πώ, ότι και νά λυγίσουμε πρέπει: κατά τό

μέρος τους. Τά πλήθη, καθώς είναι κάτι πικρό, περνωμένο συχνά, άκίνητο, μάζα από πολλές ουδέτερες μονάδες, πώς θ' άναλύσουν αν δέν τούς άγγίξει ή ζέστα μας; Νά πάμε κοντά από μικρούς. Είναι δυνατό; Νά τούς άγαπάμε κρατώντας την άπόσταξη. Μπορούμε; Νά πώ; θά δικτηρήσουμε τον άκνητικό άριστοκρατισμό μας και θά επιδωλήθουμε οδισιατικά έσο κι αν είμαστε ποιητές. Νά πώ; θά πέσει έλαφρός και ο βρυσότερος λόγος και θά άπλώσει κυματισμό στις ψυχές. Μια τέτοια μικτή κατάσταξη, ανθρώπου που ύψώνεται και θεού που σκύδει, μπορεί να μάς σηκώσει στα μάτια των ζωντανών, που άρχίζουσι να θέλουν προσωποποιημένες τις δυνάμεις και ν' άνακληρώσουν τά θερησκευτικά είδωλα με τις μορφές των Δημιουργών.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Στάλλο φύλλο τελειώνει).

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

[ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ]

Άγαπητέ μου Ταγκόπουλε,

Δέν μεδ ταίριαζε βέβαια να γυρίσω πίσω τις ύπτερες βρισιές του κ. Ν. Παριώτη. Το μόνο που θά μου ταίριαζε, ήθελαν να τον καταμηνύσω στη δικαιοσύνη, για να τιμωρηθώ σάν ένας κοινός ύδριστής. Άλλά κι αυτό δέν τό κάνω, γιατί στη συνείδησή μου τόν άθωώνω. Άνθρωπος που μούκοψε τό χαιρετισμό πώς τόν είπα τάχα λογοκλόπο και με κατατρέχει από τότε, επειδή έγραψα εις ΕΠΗΡΕ στη «Ραδέπη» του τόν ίδιο μύθο που έπήρε κι ο Καλομοίρης στο «Μκυριανό» του, είναι φαινόμενο που δέν έχει λογαριασμό. Κι όπως τότε, για τέτοιον λόγο, με φώναζε ψεύτη και συκοφάντη, έτσι και τώρα μπορεί να με λέη άτιμο, για όποιοδήποτε. Τέτοιες βρισιές ούτε γγίζου κανένα, ούτε πίσω γυρίζονται, ούτε τιμωρούνται. Έλεύθερα!

Οι φίλοι μου μου είπαν, ότι για τόν ίδιο λόγο, δέν ήθίξε ούτε νανασκευάσω τά ψέμματα και τά σοφίσματα του κ. Παριώτη. Έχουν δίκιο. Και γι' αυτό δέν θά τό κάνω παρά γι' α τελευταία φορά. Για να δείξω μόνο, μά για πάντα, πώς συζητεί αυτός ο άνθρωπος. Έπειτα, χωρίς φόβο πιά μη γαλάση κανένα με τά ψέμματα και τά σοφίσματά του, εσα και να ξαναγράψω για μένα, δέν θά τού απαντήσω ποτέ.

α') Στο «Κριτικό Περιβόλι» ονομάτισα κείνους που έβρισαν οά έργά μου «στο Νουμά ή κι ΑΛΛΟΥ». Ο κ. Π. Ισχυρίζεται, ότι ποτέ στο «Νουμά» δέν έβρισε έργο μου. Πίει καλά, τό πιστεύω. Μπορεί όμως να Ισχυρισθώ, ότι δέν έβρισε κι' άλλος;

β') Γράφωντας πώς «δέν άσχολήθηκα καθόλου με τη σοφολογιότητά του», εννοούσα μόνο στο «Κριτικό Περιβόλι». Άσχολήθηκα όμως με τη σοφολογιότητά του, και πολύ μάλλον, στο ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ, που τό